

організаційно-економічна; організаційно-контролююча; організаційно-виховна та ін.

Але основними формами здійснення функцій держави є правотворчість, безпосередня організаторська діяльність та забезпечення здійснення правових настанов методами переконання, заохочення і примусу.

Форми здійснення функцій характеризують зв'язок держави з правом як одним з основних засобів здійснення влади. Через право держава впроваджує в життя свої функції, свої економічні, політичні, ідеологічні завдання. В одних випадках держава видає юридичні норми, в других - організовує їх виконання, у третіх - забезпечує та охороняє їх.

Функції держави багатогранні, їх формування проходить в процесі становлення та розвитку держави. В різні історичні періоди пріоритетне значення набувають ті чи інші завдання та цілі держави, а відповідно й різні її функції. На одних етапах центр уваги переноситься на сферу економіки, тому в діяльності держави головне місце займає економічна функція, на інших - в область політики, звідси - підвищена увага до ролі державної влади тощо [2].

На нашу думку, різноманітні функції держави, які виникають як необхідність суспільства під час його розвитку, характеризують державу, як розвинуту чи ту що розвивається, в залежності від свого виконання.

Література:

1. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: Підруч. /Скакун О.Ф. — Х.: Еспада, 2006. — 776 с.
2. Загальна теорія держави і права: підруч. / За ред. М. В. Цвіка, В. Д. Ткаченка, О. В. Петришина. — Х.: Право, 2002. — 432 с.
3. «Human rights: theory and practice» Peer-reviewed materials digest (collective monograph) published following the results of the First International educational and scientific forum (Poland, January 23-28, 2017) – London: IASHE, 2017. – 184 p. // Kulak N. Natural rights: methods of protection – pp. 12-15.

УДК 340

ХАРАКТЕРИСТИКА ПОНЯТТЯ ДЕРЖАВА

Студент А.Г. Рябова гр. БП-2-16

Наук. керівник асист. кафедри А.П. Головащук

Київський національний університет технологій та дизайну

Держава - суверенна політико-територіальна організація суспільства, що володіє владою, яка здійснюється державним апаратом на основі юридичних норм, що забезпечують захист і узгодження суспільних, групових, індивідуальних інтересів зі спіранням, у разі потреби, на легальний примус.

Держава - єдина політична організація, яка охоплює усе населення країни в просторових межах. Територія - матеріальна основа існування

держави. Сама територія не породжує держави. Вона лише створює простір, у межах якого держава простирає свою владу на населення, що мешкає тут. Територіальна ознака породжує громадянство - юридичний зв'язок особи з даною державою, який виражається у взаємних правах і обов'язках.

Громадянин держави набуває: обов'язок підкорятися державно-владним велінням; право на заступництво і захист держави; має спеціальний апарат управління - систему державних органів, що складаються з особливого розряду осіб, професіоналів з управління; має у своєму розпорядженні апарат легального примусу: збройні сили, установи і заклади примусового характеру (армія, поліція, тюремні і виправно-трудова установи); в особі компетентних органів видає загальнообов'язкові юридичні норми, забезпечує їх реалізацію, тобто держава організує громадське життя на правових засадах, виступаючи, таким чином, як арбітр, що узгоджує індивідуальні, групові і суспільні інтереси. Вона забезпечує і захищає права своїх громадян, а також інших людей, що перебувають на її території. Без права, законодавства держава не в змозі забезпечувати здійснення прийнятих нею рішень.

Сутність держави - це внутрішній зміст її діяльності, який виражає єдність загальносоціальних і вузьокласових (групових) інтересів громадян. Будь-яка держава, разом із вирішенням суто класових завдань, виконує й загальносоціальні завдання («спільні справи»), без яких не може функціонувати жодне суспільство. Це - засоби транспорту і зв'язку, будівництво шляхів, іригаційних споруд, боротьба з епідеміями, злочинністю, заходи щодо забезпечення миру та інші.

У найширшому значенні влада - завжди вольові відносини: індивіда до самого себе (влада над собою), між індивідами, групами, класами в суспільстві, між громадянином і державою, між посадовою особою і підлеглим, між державами. Реалізується вона у сфері особистої та суспільної діяльності - політичної, економічної, правової.

Основними компонентами влади є її суб'єкт, об'єкт, засоби (ресурси) і процес, що призводить до руху всі її елементи (механізм і засоби взаємодії суб'єкта і об'єкта). Влада - завжди двостороння взаємодія суб'єкта і об'єкта. Влада ніколи не є відносинами лише однієї особи (або органа), якщо не мати на увазі владу людини над собою (але це вже психологічний, а не соціальний феномен). Влада означає відносини залежності між людьми: з одного боку, нав'язування волі когось іншого, з іншого - підкорення їй. Сутністю влади є вольові відносини (керування /панування/ - підкорення). Влада припускає верховенство, монопольне право суб'єкта приймати рішення («авторитетні рішення»), обов'язкові і значущі для об'єкта, і спроможність забезпечувати виконання прийнятих зобов'язань, тобто контролювати об'єкт.

Із зазначеного вище можемо зробити висновок, що суспільство об'єктивно потребує влади. Влада протистоїть анархії, перешкоджає руйнівним діям, небезпечним для всього соціального організму. Авторитет, право - засоби, за допомогою яких влада має спроможність і можливість здійснювати свою волю, певним чином впливати на діяльність і поведінку людей. У Конституції

України містяться відповідні механізми взаємодії законодавчої, виконавчої та судової гілок влади, хоча вони і не досконалі, потребують більш детального вивчення.

Література:

1. Алексеев С.С. Общая теория права. – М., 2002, Т.2.
2. Веніславський Ф. Взаємодія гілок державної влади як принцип основ Конституційного ладу України//Право України. - 1998. - №1
3. Загальна теорія держави і права /За ред. В.В.Копейчикова. - К. - 1997р.
4. Основи загальної теорії держави і права: Навчальний посібник/ П.М.Рабінович. – К. : ШСДО,1995.
5. Теорія держави: Навч. посібник/ М.С.Кельман -Тернопіль, 1997.
6. Конституційне право України. / За ред. В.Ф.Погорілка. - К. - 1999.

УДК 340

ПОНЯТТЯ ТА ХАРАКТЕРИСТИКА ВЛАДИ

Студент І.О. Савченко гр. БП-2-16

Наук. керівник асист. кафедри А.П. Головащук

Київський національний університет технологій та дизайну

Влада характеризується реальною здатністю одного класу, групи, індивід запровадити свою волю, виражену в суспільстві. Відомо, що політична діяльність здійснюється не тільки в рамках держави, але і в інших складових частинах соціально-політичної системи: у рамках партій, профспілок, міжнародних організацій і т.д. Влада виникає в суспільстві, де люди поділені різними інтересами, неоднаковим становищем. У примітивному суспільстві і влада обмежена спорідненими племінними зв'язками. Політична влада визначена просторовими, територіальними межами. Нею забезпечується порядок на основі приналежності людини, групи до певної території, соціальної категорії, відданості ідеї.

У всі часи розвитку політичної думки вважалося аксіоматично нерозривність політики і влади. Розуміння незамінності влади в розвитку і функціонування суспільства є вихідним для всіх сучасних соціальних і політичних теорій.

Будь-яка організація, навіть найпростіша, що не включає до свого складу велику кількість людей, буквально пронизана владними відносинами.

Влада – це дуже важлива частина людських відносин. Влада традиційно визначають як здатність і можливість конкретної людини з опорою на різні засоби (силу, авторитет, закон, економічні механізми, традицію) впливати на інших людей і прийняті ними рішення.

Вплив – це будь-яка поведінка однієї людини, яка вносить зміни в поведінку, відносини, відчуття іншої людини.